

Den sidste nadver

Humøret var højt i *Ædedolkenes Klub*. De var mødtes til den årlige gallamiddag på det gamle rådhus, der nu husede eksklusive selskabslokaler. De indlejede tjenestefolk var allerede på vej med de første af i alt seksten retter, der skulle fortæres i løbet af de næste timer, og gæsterne var ved at tage plads. Disse talte: Bjørnvig, løjtnant ved byens hjemmeværn og selskabets uofficielle leder, Gustaffson, advokat og den eneste overvægtige i gruppen, Severin, aldrende notarius på Dommerkantoret, Ducasse, jetset-baronen, og i dagens anledning dennes to tvillingenevøer – sivene – Alexandre og Adrian.

De havde alle medbragt deres attens karats forgyldte spande, som de placerede under sæderne, og satte sig så til rette ved langbordet under flamboyante stukmønstre og prangende prismelysekroner. Dette var et sted for konger!

Bjørnvig skålede, bød velkommen og tog luft ind til deres mantra; en, når man tænkte over det, ret fjollet, lille remse, der var opstået tilfældigt, men nu blev fremsagt med stor højtidelighed.

”Atten karat, uden en plet, selv når man er mere end mæt!”

De skålede igen og grinede højlydt, men underliggende lå nervøsiteten. Hvem ville bryde i år? Blikkene hvilede på baronens små nevøer, hvis evner han godt nok talte rosende om, men mon ikke novicerne ville plette guldets, inden

aftenen var omme? Alligevel bragte deres tilstedeværelse frygten med sig som en syvende, usynlig gæst. Det var praksis til ædegilder at studere sine modstanderes kropsbygning indgående, selv deres fysiognomi; Bjørnvig syntes, at tvillingerne lignede små, ondskabsfulde svin, som ville sutte deres mors pat rå, til der kun kom blod ud. De skulle ikke undervurderes. I aften skulle *ingen* undervurderes.

Severin (geden), det spinkle, gamle menneske, havde taget fusen på dem alle et par år forinden. Han var simpelthen blevet ved og ved; han måtte have haft en bændelorm! Udgangspunktet var de seksten retter, men udslyngede én et nådesløst: ”Skulle vi ikke lige have en omgang dessert mere?”, ville ingen tabe ansigt, og gildet fortsatte. De andre tre havde siddet og slugt deres opkast, set om de kunne balancere bare en enkelt skefuld flødeis mere oven på den fontæne af halvfordøjjet mad, der stod oppe i spiserøret – det var som mikado med bræk!

Severin var om nogen beviset på, at æderens talent ikke steg proportionelt med taljemålet. Man kunne næsten snakke om en særlig ’æderfysik’, som var tynd med en lidt slasket mave. Overrødning krævede et højt stofskifte og fleksible tarme og maveskind. Man kunne som regel kende en værdig modstander på lang afstand.

Bjørnvig følte sig ikke voldsomt truet af Severin længere, han var ved at være for gammel, men de to unge gav ham myrekryb.

Man kunne håbe, at de bare ville følge trop, og det hele ville forløbe nogenlunde civiliseret med seksten retter og seks rene spande. Bagefter var det rekreation på balkonen

med en lille cigar. Der var intet bedre end at komme ud bagefter, slynge benene op på balustraden og i tavshed slippe kollektiv vind i natteluften.

Suppen og det hjemmebagte brød blev båret ind, og Gustaffson, det fede dyr, skulle selvfølgelig tirre tvillingerne.

”Pas nu på, I ikke skvulper over, bette kid,” lo han, så glas og bestik klirrede. ”Den suppe er stærke sager.”

Alexandre kvitterede med at snuppe sin tallerken suppe ud af hjælpens hånd, straks bælle den og efterfølge med et kæmpe ræb.

”Det er mit blod!” udbrød baronen begejstret og klappede lydløst med de små selskabshænder.

Besindelse, tænkte Bjørnvig. *Lad dig ikke rive med af stemningen.*

Der kunne være masser i en mave. Så længe man tyggede det grundigt og sank det i et jævnt tempo. Skyllede ned med lidt vand indimellem, og så ikke for meget alkohol. Kroppen ville brokke sig på et tidspunkt, og så måtte man bare underkende alle dens forsvar.

Suppen behagede Bjørnvig, sådan var det altid med de første retter. Da han ikke kunne få mere op med skeen, tog han et stykke nybagt baguette og søbede det sidste op. De holdt ikke eksakt regnskab med brødkurven, men ingen fik lov at undvære helt.

Da suppetallerkenerne var båret ud, kom ret nummer to og tre på bordet samtidig. Det var en mægtig skaldyrsbanket og et fad med hele røgede ål.

Ålene blev mødt til stor applaus.

”For ålen,” skålede baronen og løftede næsen koket i vejret. ”Må den bestå ... i hvert fald indtil jeg stiller mine træsko.”

”Hørt, hørt,” brølede Gustaffson. ”Lad os være kendt for eftertiden som dem, der udryddede ålen!”

Kæmpe latter.

Severin, tavs som sædvanlig – som den alttædende ged – havde ikke tid, han var allerede gået til fadene.

Den gamle kunne overraske igen, tænkte Bjørnvig og samlede en rød, pansret tingest op fra skaldyrsfadet. Han er fyldt med orm.

Tingen i hans hånd gav et ryk, og han følte en skarp smerte i sin hånd. Han kastede den fra sig, så en karaffel vand væltede på gulvet og smadrede.

”Hvad dølen laver de, løjtnant?” Gustaffson kiggede forskrækket på ham. ”Du skal da ikke sidde og smide med maden.”

”Den bed mig,” hviskede Bjørnvig og betragtede en klar bloddråbe, der trillede langsomt ned ad hans hånd og reflekterede stearinlysskæret. ”Den er ikke kogt færdig.”

”Vel er den så,” sagde Gustaffson, samlede den op og rystede den lidt. ”Stendød.”

”Det må have været nerver så.” Bjørnvig tørrede blodet af med sin serviet, duppede derefter panden. ”Den bevægede sig altså.”

En af tjenestepigerne kiggede undrende på ham, men sagde ingenting.

”Hør, dear,” sagde baronen – han var ved at revne af grin – og hev fat i tjenestepigen, ”sig til kokken, at de skal

servere den slags krebs, der *ikke* danser cancan på tallerkenerne, vil du?”

Hun fnes og løb ud mod køkkenet.

”Mon hun gør det?” sagde den ene af tvillingerne, Adrian, og spiste en kæmpereje i én mundfuld uden at fjerne tarmstrengen.

Alle lo, og Bjørnvig, på hvis bekostning de morede sig, følte sig mindre og mindre. Han havde lagt krebsen tilbage på sin tallerken, og var ved at åbne den. Den bevægede sig stadig. Var det kun ham, der kunne se det? Selv når han fik kødet ind i munden, bevægede det sig. Det gennemtyggede kød ormede sig på en alt for bevidst måde ned gennem spiserøret. Han duppede panden igen, men servietten var opløst af sved og satte sig fast til hans ansigt i små stykker.

Du godeste, han ville plette guldet i år! De var kun ved ret nummer tre, og han var ved at falde fra hinanden. Havde hallucinationer. Han havde før oplevet svedeture, hjertebanken, ildebefindende grænsende til delirium, men det var først under de sidste retter. I hvert fald ikke før efter den tiende. Det her var patetisk, det ville føre til omgående eksklusion.

Sveden drev af ham, mens han fortærede en lille tærte med kødfyld. Han kunne ikke engang huske, at den var blevet bragt ind. De andres stemmer lød fjerne.

Den indlejede hjælp var ved at bære nogle af de egentlige hovedretter ind, en stor fasankok, anrettet hel, og en pattegris. Gud, var de ikke nået længere. Bjørnvig slugte sin galde. Der ville også komme buddinger, oste, is! Han forestillede sig buddingernes brændte karamelsmag, og den

blandede sig med smagen af krydderoste; en mutation, han virkelig skulle have sparet sig selv for! Den gennemtyggede krebs i hans mave lavede endnu en alt for bevidst bevægelse, et spjæt, som ville den op igen. Han bankede sig selv i maven et par gange, fik dyret til at glide nedad, men den ændrede nu bare kurs mod den nedre udgang, som om den sagde: ”Jeg kommer ud den ene eller den anden vej, fister”.

Han greb fat i bordkanten. *Gud stå mig bi.*

Da han kiggede op, så han, at de andre sad som forstenede og stirrede på fadet med skaldyrsrester. Det ville sige alle på nær Severin, der sad tavst, glædesløst, og spiste, som en hjemløs, der hamstrede til dårligere tider.

Bjørnvig så nu, hvad der optog dem: Prydgenstanden i serveringen, et monster af en languster – hvor omkring dens undersåtter, havets diminutive skabninger, havde ligget anrettet – stod på sine bagben og knurrede. Og de kunne alle se det, ikke kun ham!

L’eminence du cap, sådan havde Bjørnvig set monstret betitlet på en nostalgiplakat. Og den var virkelig majestætisk, som den stod der og pustede sig op.

Allerede fra første øjekast var det tydeligt, at den havde noget særligt imod baronen, som sad lige over for den for enden af langbordet. Den hvædede ad ham, så de lange røde skæg blafrede i udåndingen. Det måtte være en æressag. Vel noget at gøre med den måde baronen forvaltede sin adel på – det var i hvert fald Bjørnvigs bedste gæt.

Fasankokken rejste sig også prøvende fra sit fad, dryppende af sky. Dens øjne lignede indfaldne rosiner, hvilket pointerede, at den var stendød, og dog så sprælsk.

Langusteren – Den Røde Baron, fik Bjørnvig lige døbt den i farten – udstødte et mandhaftigt brøl og gik nu til angreb på rivalen.

Tvillingerne grinede, men baronen tog det død-ålvorligt og værnede for sit ansigt. Krebsdyret så det – med øjne, der var kogt ind – og lavede en taktisk manøvre, der kunne imponere selv en gammel hjemmeværnsmand: Den angreb i et hurtigt dyk baronens torso og begravede en af sine store kløer lige under ribbenene!

Deres alle sammens spøgefugl, Baron Ducasse, skreg op og glemte i et øjeblik at værne for sit ansigt. Fasankokken så sit snit, ilede hen, flåede et af hans øjne ud og slugte det helt.

Nogen burde hjælpe staklen, men Gustaffson blev midstirret af pattegrisen – de to havde klart noget sammen – og tvillingerne havde pludselig ål kravlende overalt på sig.

Bjørnvig blev endnu ikke generet af banketten, men var i en tilstand af paralyse. Han betragtede forestillingen, som var den et illegalt, men sært dragende bizar-teater af en art; det store show, hvor nadveren begyndte at æde gæsterne.

Ducasse sad ved bordenden, nu øjnløs med blodet silende ud af sorte huler, alt imens skalddyr og ål trængte ind i enhver sprække i ham. Eminencen var ved at udvide det snit, den havde lavet under ribbenene, og det forekom Bjørnvig, at den, selv med sin enorme størrelse, var på vej ind i ham. Og jo, den slap af sted med det. Snart var den inde, pist forsvundet, og det var, som om et tryk steg inde i Ducasse. Blod og indvoldssaft spruttede ud af hans mund og malede den hvide dug og porcelænet. Hans hals svulmede, sprak og afslørede røde, pansrede takker, mens uhyret

pressede sig opad, opad. Plumret, gullig indmad spulede ud af et lille fedtet hul i hans side, og der skvulpede noget hjerte og en most ål ud af hans gab.

Og så til finalen: HELE HOVEDET revnede i en paddehattesky af gråt smulder! Eminencen, hans banemand, sad nu hvor hovedet før var, dækket af hjernebark og dampende af varmt blod og galde.

Imens var ålene trængt ind i tvillingerne og åd dem op indefra. Alexandre var så fyldt til bristepunktet, at han gylpede slangerne op i store, slimede klynger, og straks fandt de ind i et hul i ham eller broren igen.

Severin spiste fredfyldt videre, mens sidemanden, Gustaffson, fik spist sine indvolde af den helstege pattegris. Fedt løsnede sig i store, grålige klumper og klaskede ned på bordet, mens svinet halede de fedtede tarme ud i metervis.

Ducasses hovedløse kadaver med eminencen på toppen (ål slangede sig ud og ind af huller i ham, men det var uvist, om det var disse, der holdt ham oppe) kastede sig over tvillingerne og begyndte at æde dem, *uden* at fjerne tarmstrengen!

Langbordet var én stor palet af fedt, slim, indmad og farvede fjer, og al service var smurt ind i glaslegeme, hjerne, blod; det dryppede selv fra prismerne.

Severin, som Bjørnvig ellers havde ment var gået fri, begyndte pludselig at briste. Rejer og små krebs pilede ud af hans ører, og øjnene poppede ud og landede i whiskysovsen på hans tallerken. Han flækkede midt igennem af al den indre trafik, og Bjørnvig så, at han var helt sort indeni, fyldt med hvide orm, der åd løs af de halvfordøjede madrester.

Det var et helt ekstra fordøjelsessystem! Så det var altså hans hemmelighed, den gamle lurendrejer. Nogle af ormene sloges endda med krebsdyrene om maden; et episk slag i notarens sorte, udkrængede rester.

Hele selskabet – mennesker, mad, service, knuste møbler – var snart ét stort ælte, en kæmpe formskiftende masse, der blev mere homogen i overfladen sekund for sekund. Fra dens hud formede bobler sig og sprang med ækle pruttelyde; gasser indefra, der løslod lange strint af gulbrunt snask. Tingen, der skreg, gryntede og skræppede på én gang, skrumpede langsomt frem i sit slimspor.

Bjørnvig sad stadig på sin stol midt i det hele og så på. Tingen, som han lyndøbte *Nestor* – en løselig parring af 'nadver' og 'gæster', jo, jo, han havde et talent for den slags – bevægede sig frem mod ham, men ombestemte sig øjensynligt og rullede ud mod køkkenet.

Kokke og tjenestefolk skreg, da de blev fortæret af tingen, men Bjørnvig lod sig ikke mærke med det. Han havde kun øje for den funklende ting, der stod under hans stol. Ren, som da han medbragte den.

18 karat, uden en plet, selv når man er mere end mæt.

Han var ét stort smil, da Nestor, dækket af friskt blod og indvolde, kom rullende ud af køkkenet, lige i hans bane.

Uddrag af ”By: Et levende mareridt”, Jonas Wilmann. Udkommer 15. maj 2015

Copyright © 2015 forlaget KAOS